

BOGOLJUB

VTUJINI

Štev. 39., Leto III. VERSKI TEDNIK Nedelja, 26. septembra 1948.

REŠITEV V VIHARJIH

/Za prvi petek v oktobru/.

Čital sem o ladji, ki jo je velik vihar zalotil na morju. Mornarji so se bali in tresli, zakaj ladjo so premetavali silni valovi semtertja, življenje vseh je bilo v nevarnosti. Samo sinček poveljnika ladje je mirno gledal v srdite valove. Tedaj ga vpraša eden izmed mornarjev: "Ali se nič ne bojiš?" In deček je odgovoril "Čemu bi se bal? Saj moj oče vodi ladjo."

1. Preljubi, naše življenje je podobno vožnji po morju. Na poti smo v večno domovino. Na tej vožnji pa smo izpostavljeni hudim viharjem, ki nam pretijo, da nas končajo. Ti viharji so različne skušnjave, ki nam jih vzbujajo naše strasti, zapeljivi svet in hudobni duh. Včasih tudi Bog pošlje ali prepusti, da prihrumi vihar nad nas, da nas zadene huda in dolgotrajna bolezen, velika dušna bridkost ali silna nesreča. Taki hudi viharji so velikanska gospodarska kriza, brez-

poselnost, ponekod strašno versko preganjanje, ki trpi že dokaj let. Bog je pripustil to strahovito gorje, da bi se človeštvo zdramilo in v svojih stiskah zopet obrnilo k njemu. Žal, da je mnoge strašni vihar strl. Obupali so nad Bogom, zgubili vero v Boga in postali še bolj nesrečni.

2. Častivci presv. Srca, nikar se ne bojno, nikar ne obupujmo v viharjih, skušnjavah in nesrečah! Kakor oni deček na ladji, ostanimo tudi mi mirno, zakaj poveljnik ladje našega življenja je božji Zveličar. Njegovemu vodstvu se brez skrbi izročimo! Njegovo Srce tudi z nami čuti in nam more in hoče pomagati, saj je to Srce rešitev vseh, ki vanj zaupajo. "Zveličanje v tebe zaupajočih," kličemo v litaniyah.

Večkrat je zapisano v sv. pismu, da ne bo osramočen, kdor v Boga zaupa. Sveti Pavel nas tolaži: "Bog pa je zvest in vas ne bo pustil skušati čez vaše moči, ampak bo s skušnjo dal izid, da jo boste mogli prestati" (Kor. 10, 13).

"Srce Jezusovo, dobrote in ljubezni polno" je vedno pripravljeno pomagati nam v velikih nevarnostih, dušnih in telesnih. Le eno zahteva od nas: zaupanje. Zaupati moramo v božjo Previdnost, trdno in zanesljivo, brez omahovanja. Saj pravi že prerok Jeremija: "Gospod je dober tem, ki vanj zaupajo" (Žal.p. 3,25).

Zakaj pa Bog drži toliko na to, da zaupamo vanj? Odgovor je lahek. Zato, ker hoče, da ga imamo za dobrega očeta, ne za strogega gospoda. Nič pa pri otroku ni bolj naravno kakor neomejeno za-

upanje v očeta. Hlapec ima skrb za plačilo, ker ga potrebuje, otrok pa živi brez skrbi, ker zaupa očetovi ljubezni, ki mesto njegove skrbi za obleko in hrano. Hlapec se morda s strahom ozira v prihodnost, kaj bo, ko mu bodo opešale moči, kdo bo potem skrbel zanj. Otroka prihodnost ne skrbi, ker se čuti preskrbljenega v očetovi ljubezni.

"Bog je naš Oče", je pisal sveti Frančišek Saleški neki bogoljubni duši, ki je bila preveč v skrbeh, kaj bo, kako bo preživela sebe in družino. "Bog je naš Oče, drugače bi nam ne bil zapovedal moliti: Oče naš, kateri si v nebesih. Kaj pa se vam je treba bati, če ste otrok takega očeta, brez katerega volje še las ne pade z glave? Čudno je to, da moremo kot otroci takega Očeta imeti še kakšno drugo skrb kakor to, da ga prav ljubimo in mu zvesto služimo. Skrbite torej zase in za svojo družino le toliko, kolikor Bog hoče in ne več. Potem boste videli, da je on prevzel skrb za vas."

Vtisnimo si globoko v srce to tolažilno resnico! Potem bomo razumeli skrivnost, zakaj toliko svetih duš ostane mirnih v sredi vsega telesnega trpljenja in dušnih bridkosti, sredi preganjanja in v vseh težavah.

Prelep zgled zaupanja v božjo Previdnost nam je dal sam božji Zveličar. Poglejte ga na Oljski gori, kako zapučen in sam moli k Očetu. Temna noč je okoli, pred oči pa mu stopa trpljenje, ki se mu bliža. Strah in groza ga spreletavata. Učenci spijo, mati je daleč, nebo ga ne usliši. Njegova duša je žalostna do smrti. V smrtnih težavah mu tečejo krvave kaplje po obličju in padajo na zemljo. Ura teme je. Sovražnikom bo izdan v roke. Zvezali ga bodo, križnično ga obsodili na smrt. Ko bo sonce zopet stalo najvišje, bo že visel pribit na križu med dvema razbojnikoma. V hudih mukah bo umrl. Tedaj se izvije iz njegovega Srca ne glas tožbe nad neusmiljenostjo sovražnikov, ne, ampak ganljiva molitev otroškega zaupanja: "Moj Oče, ako je mogoče, naj gre ta kelih mimo mene; vendar ne kakor jaz hočem; ampak kakor ti" (Mat 26, 39). "Zgodi se tvoja volja!" (Mat. 26, 42). "Tudi sedaj v tej strašni stiski si moj Oče. Karkoli storiš z menoj, je prav storjeno."

3. Preljubi, učimo se zaupanja v Boga od božjega Srca. Bole se nikjer drugod ne moremo učiti. Čečenje presv. Srca je šola zaupanja. Odkod namreč prihaja, da nam je tako težko zaupati v Boga?

Prvi vzrok je ta, ker si Boga vedno le predaleč mislimo. Mišlimo, da je Bog previsoko, mi pa prenizko, da bi se menil za nas. Čečenje Srca Jezusovega pa nas Bogu približa, saj je sredi med nami kot pravi človek, kakor mi. Nihče ne more priti k njemu in reči: "Ti ne veš, kaj trpim." Kaže nam svoje Srce, ki je samo občutilo vse bridkosti, ki tarejo človeška srca.

Drugi vzrok, da premalo zaupamo v Boga, je pa naša revščina. Pri spominu na svoje slabosti in grehe si mislimo, da ne zaslužimo božje pomoči, ampak prej kazen kot milost. To nas dela malosrčne in nezaupne. Čečenje Srca Jezusovega pa naš pogled obrača od naše revščine na zasluženje Kristusovo in velika dela njegove ljubezni. Kadar molimo k božjemu Srcu, molimo prav za prav to-le: "O Gospod, ne glej na nas, glej na svoje presv. Srce. Pomagaj nam zavoljo zasluženja svojega Srca in spomni se, kaj si že vse storil za nas!" V Srce, ki je za svoje sovražnike prelilo zadnjo kapljo krvi, smemo zaupati, naj bo naša krivda še tako velika in naj pride nad nas, kar hoče.

Kaj nas čaka v prihodnosti? Dobro ali hudo? Ne vemo. Naj pride, kar hoče, zaupajmo v božje Srce Jezusovo! Združeni s tem

Srcem hočemo hvaležno iz božjih rok sprejeti vsako veselje, pa tudi vsako trpljenje.

On je Gospod, On naj ravna z nami po svoji sveti volji!

KDO KAKOR BOG!

(Za god sv. nadangela Mihaela.)

Vidne in nevidne stvari - vse je delo božjih rok. Če govorilo o vidnem in nevidnem, je to, s človeškega stališča govoreno. Bogu je vse vidno: snov in duhovnost; vidna mu je tvoja najbolj skrita misel ali želja.

Nevidne stvari božje so angeli - knezi nebeškega dvora, zvesti izvrševalci volje božje. Tudi angeli so se morali odločiti ali ostanejo božji, ali odpovedo Bogu dolžno pokorščino. Nad onimi angeli, ki so z angelsko vednostjo in po angelski svobodi izrekli svoj: "ne bom ti služil" - je Bog pokazal svojo neskončno moč, ki jo bodo čutili kot zavrženi duhovi vso večnost. To božjo moč je nad zavrženimi pokazal in izpeljal sv. nadangel Mihael... Kdo kakor Bog.

Ali je Bog močan? Kako močan je Bog? Kako prijetno vprašanje za nas, če pričakujemo, da Bog to moč kaže na drugih: kako neprijetno nas dirne to vprašanje, če bi Bog pokazal svojo moč na tebi, ki si ga žalil, smrtno užalil.

Božjo moč čutiš vedno, sleherni dan: ne kot udarjajoče kladivo, ki razbija, ampak kot glas vesti, ki brezpogojno zahteva in tirja: stori..., opusti...! Ta božja moč je doma v sleherni človeški pameti in povsod tirja in zahteva. Kralji niso zavarovani pred njo in ubožca spremlja na njegovi trdi poti.

Kako nemodro se vojskujejo božji sovražniki: uničiti žele Cerkev, Boga v grob pozabe zagrniti, krščansko ime zbrisati iz zgodovine. Na najvažnejše so pa pozabili: niti svoje lastne vesti - ki je božja moč tebi v razum vsajena - ne morejo uničiti. Morda miruje ta moč Boga v njih za nekaj let...da bo pozneje tem strašneje govorila in kaznovala. Kdaj se bo rodil junak, ki bo napovedal zmagoviti boj človeški vesti, ki nas z božjo močjo vodi, plačuje in kaznuje.

Ti si božjo moč predstavljaš drugače. Božja moč ti pomenja ono grobo silo, ki bi razbila tovarne orožja, razpodila vojne armade, zločince pometala v pekel - in tebe z vsemi tvojimi napakami in grehi posadila na nebeški prestol in ti tako usmiljeno prizanesla. Do takih nižin ne smemo Boga poniževati. Kako si morda želiš, da Bog pošlje nadangela Mihaela, ki bi z božjo močjo pometel ves svet - odstranil vso hudobijo in greh - hoteno zmoto in zablodo. Ali misliš, da bi bil ti varen pred to nadangelovo metlo. Naj v tebi zavlada božja moč: da boš vest točno in vedno ubogal, da boš tako izvršil voljo božjo kot jo izvršujejo angeli v nebesih... potem ne boš nikoli več mislil na grobo božjo silo, ampak boš rajši molil, da bi človek božji zakon priznal in izpolnil. In prav to je najvišja zmaga Boga: da Bog zavlada nad nami po glasu naše vesti. Bog pa zmaguje ne po masah, ampak od srca do srca, od človeka do človeka.

Zato si ti sam prvi, ki boš zase prosil nadangela Mihaela, naj ti pomaga do zmage božje v tvoji duši, v tvojih nagnje-

njih. Skušaj sam v sebi začutiti in doživeti resnico: kdo kakor Bog.

Bog bo svojo moč na zunaj in znotraj pokazal in dal čuti ti ob sodnjem dnevu. To bo tisti dan, ko nikomur več ne bo mogoče kreniti desno ali levo, ko bomo vsi tam obstali, kjer smo bili ob trenutku smrti. Kristus bo stal pred teboj kot Rešenik... ali kot Sodnik, kakor si si ga v življenju izbral. Takrat se ne bo dalo ničesar več preklicati. Takrat bomo vsi v sveti grozi in spoštovanju začutili resnico: kdo kakor Bog.

Da pa Bog danes prizanaša - nam slabotnim ljudem - prizanaša več kot sedeminsedemdesetkrat sedem - je razlog v tem, ker si sleherni dan v sveti maši u p a m o reči: Oče naš... kateri si v nebesih...

Groba sila nikogar ne stori srečnega: niti ljudstva, niti vladodržca. Kako se je kralj Herod ustrašil, da je rojen judovski kralj: pred detetom se je tresel in mu stregel po življenju. Ali misliš, da so vladarji našega časa, če z grobo silo in brezobzirnostjo ostajajo na prestolu, srečni, mirni? V premnogih sobah naših barak je več sreče in zadovoljstva doma, kot v srcu kraljev, če jih ljudstvo ne prizna za svoje gospodarje rado in prostovoljno. Groba sila je človeka nevredna.

Zato je narodom odprta samo ena pot k sreči: zakon Boga in zakon vesti. Bog je izvoljenemu ljudstvu dal zapovedi ob gromu in blisku. Ljudstvo je čutilo božjo moč: obljubilo je izpolnjevati božjo postavo. Toda Izraelci so prosili, naj Bog ne govori z njimi več v blisku in gromu, naj jim rajši izrazi svojo voljo po Mojzesu.

Bog je nam do nedavnega govoril po Cerkvi. Danes nam govori po razvalinah, vojskah, solzah, zapučenosti. Kdaj bo naš človek prišel do spoznanja, da je zanj najbolje, če mu Bog govori po sv. Cerkvi? In to bo takrat, ko bomo vsi na zunaj in znotraj priznali:

K d o k a k o r B o g !

KATOLIŠKI MIŠIJSKI

VELIKI NAČRTI

NAŠA CERKEV ...

(Nadaljevanje)

A kot bi se sveta Cerkev zavedala, da bo še vedno težko dobiti zadosti takih misijonarjev, je začela v zadnjih 40 letih proglašati drug načrt, ki ga prav tako ali še bolj povdarja kot prvega.

Vzgojiti je treba domaše duhovnike.

Pa ni pomanjkanje misijonarjev edini razlog in niti ne glavni. Glavni razlog je v tem, da je treba čimprej Cerkev utrditi v narodih. V ta namen pa so najbolj potrebni domači duhovniki.

Našemu preprostem pojmovanju se kar škoda zdi, da pa = pež kaj takega zahteva. Saj s tem

O novi cerkvi v Bolobo, ki jo je zgradil slovenski misijonski brat Marcel Kerševan, C.M. (Iz pisma misijonarja Urbana Macky, C.M.)

Bolobo, kraj z nad 6000 prebivalci, Bolobo, ki šteje 450 katoličanov in nad 200 šolarjev, Bolobo, najpomembnejša točka apostolske prefektуре Bikoro, ta Bolobo je imel doslej le revno kapelo iz prsti.

Lepa cerkev.

Petega majnika 1946. je Bolobo praznoval posvečenje svoje nove cerkve "Naše ljube Gospe". Cerkev je zgradil na mi-

bo delo prehitro končano. In škoda bo, da bomo izgubili evropski narodi tako idealno stvar iz rok. Mi bi radi še dolga stoletja pošiljali svoje nadobudne fante v misijone.

Papež ne misli tako preprosto, ampak gleda na stvar iz višjih svetovnih vidikov, gleda pa tudi v duhu Cerkve.

V svoji okrožnici pravi: "Če tega ne boste delali z vsemi močmi, mislimo, da bo vaše misijonsko delo ne popolno, zlasti pa se bo v onih misijonskih pokrajinah ustanovitev in u-trditev Cerkve še dalje zakasnila in zavlekla". Papežu ni nič do romantičnosti v misijonskem delu. Le bridka je resnica, da danes svet tone v brezboštvo in na vseh koncih primanjkuje delavcev. V resnici bi potrebovali v Evropi več delovnih moči, a morajo iti v misijone, ker gre za skupni blagor Cerkve. Da pa se to pomanjkanje čim bolj omili, naj se tudi v misijonih vzgajajo duhovniki: čim več in čim boljši.

Ob pogledu, da ponekod še ni domačih duhovnikov, Benedikt XV. z žalostjo ugotavlja: "Boleti nas mora, da so pokrajine, ki so že pred mnogimi stoletji sprejele katoliško vero, pa imajo vendar domače duhovnike za manjvredne. Prav tako je precej narodov, ki jih je že zgodaj razsvetlila evangelijska luč in so se iz barbarstva dvignili že na tako stopnjo omike, da imajo v vseh svetnih strokah odlične može, pa vendar čeprav imajo že dolgo stoletij zveličavno moč evangelija in Cerkve, doslej še niso mogli dati škofov, ki bi jih vladali, niti duhovnikov, ki bi rojake vodili s poukom."

Tako dolgo seveda Cerkve ne bo mogla dokončati misijonskega dela, dokler ne bo domačih duhovnikov, čeprav ima v kakem narodu še tako številno vernikov. Zato je Benedikt XV. izjavil: Več mi pomeni en sam duhovnik kakor 50.000 spreobrnjenj.

Zato se papeži tako odločno zavzemajo za ustanavljanje semenišč. A v njih naj bo vzgoja res dobra, v narodnem duhu in izobrazba vsaj taka kot v evropskih semeniščih.

sijonski brat Marcel, ki jo je naredil veliko in lepo. Če jo opazujete iz daljave ali gledate od blizu, ne boste ji mogli ničesar oporekati; lepa je v celoti in v posameznih delih. Potniki, ki potujejo po Kongu navzgor, domačini, ki prihajajo v Bolobo, opazijo že od daleč belo ploščad njene strehe iz cementnih plošč, ki se močno odraža v temnem zelenju palm in krušnih dreves. Ko se ji približate, občudujete njen sloki stolp. (Kdaj ga bom smel imenovati zvonik?), ki ga ob pročelju krepko nosita dva stolpa. Ob vstopu je lep pogled na križni obok, ki ga tvori podnožje stolpa. Mnogi vernikov je omogočen vstop v cerkev od treh strani hkratu in prav tako tudi izhod po končani službi božji.

Vstopite in poglejte te to tramovje, ki se iznad zidov drzno dviga in nosi streho skoro navpik na opornikih, vsajenih v lahko zidovje, v katerem ovalna dvojna okna bogato sipajo svetlobo in svež zrak v notranjost.

Za graditev te cerkve so prispevali tudi Evropejci v Bolobu. Upravitelj g. Ely je nam misijonarjem pri tem z vsem srcem pomagal. Zanimcem v spomin bo njegovo ime vključeno v kamen pred oltarjem. Prav nobenih stroškov ni imel misijonar za dovoz 150 tisoč opeke na stavbišče. Trgovci so jo dovažali s kamijoni, čolski otroci jo prinašali na glavah, kolikor in kakor je bilo potrebno.

Priprave za blagoslovitev

Treba je bilo misliti na blagoslovitev te cerkve in jo izročiti namenu. Priprave so bile velike. Šolarji so se vadili v petju

ter v prostih urah izravnavali in snažili tla okoli cerkve. Napravljali so nove steze in uredili svežo trato.

V soboto 27. aprila smo odstranili staro kapelo; ni se dosti upirala. Ni me sram povedati, da sem z zadoščanjem pomagal pri rušenju te cerkvice, ki sem jo sam zgradil in obnovil. Misijonarji, ki niso poznali drugačnih kapel kot iz stlačene prsti, med njimi g. Windels, ki je dolgo časa deloval tu v Bolobu, bodo prav gotovo mojega mnenja. Misijonarji se nikakor ne bojimo stanovanj in kupol zgrajenih po načinu "potopot" (iz blata, stlačene prsti); toda lepe, nove in trajne stavbe so nam vsekakor bolj zaželjene.

Na večer tega dne so naši kristjani prišli k molitvi v novo cerkev. Ne, da bi jih kdo posebej opozoril, so ta večer opravili molitve v počasnejšem tempu in z daljšimi presledki, da je njih glas lepše odmeval po novi cerkvi.

Prihod misijonarjev - gostov.

Bližal se je praznični dan. Misijonski brat Peter je tiste dni kakor iz neba padel in pomagal pri pripravah. V četrtek 2. maja sta se po reki pripeljala sobrata misijonarja gg. Van Gestel in Humpers. Naši šolarji so jima napravili ob bregu slovesen sprejem vihteč nad svojimi glavami vse zastave, kar jih premore Bolobo. Nekoliko pozneje, v poštenu popoldanski vročini (to vam pripeka ekvatorsko sonce!) je došel še g. Wagener. Pripeljal se je v pirogi, edinem zanesljivem potnem pripomočku, iz Jumbija. Tako se nas je zbralo za praznik kar šest, štirje misijonarji in dva brata. V soboto je bila cerkev pomita in okrašena ter zunaj obdana z zastavami, narodnimi, belgijskimi in papeškimi. (Prihodnjič dalje).

— ZA VSAK DAN —

K r e p o s t p o n i ž n o s t i .

Prehajamo h kreposti, ki je nekak temelj vsem drugim krepostim - to je ponižnost. Ponižnost je nasprotje najbolj nevarni napaki, ki je napuh, ali po domače nadutost ali prevzetnost. Ta napaka je bila vzrok padca angelov. V samoljubni prevzetnosti so menili, da niso nič slabši od Boga, še celo nad njim so hoteli biti. Svoj razum in svojo voljo so imeli za boljše kot božji razum in božje najmodrejše ukrepe. Ker so imeli sebe za najboljše, najmodrejše, najpopolnejše, se jim je zdelo pod čast, da bi se uklonili Bogu; uprli so se. Padelec je bil strašen - večna poguba. Prav tako je ta napaka pogubila prva dva človeka. Zavrženi angel sam ju je ujel v isto zanko, v katero se je ujel sam. Eva je šla na njegovo besedo: spoznala bosta, da sta Bogu enaka.

Ponižnost pa je bila tista, ki je padli svet rešila. Bog Sin se je ponižal. Zapustil božji prestol in postal človek - podoba hlapca je nase vzel - čeprav je bil gospodar vsega sveta. Pa ne najvišji med ljudmi - najnižji med ljudmi je hotel biti, ki nima kamor bi glavo položil. Rojen v hlevu med živalmi, po rojstvu preganjan begunec, v življenju preganjan in zametavan, kljub vsej svoji dobroti in nazadnje kot najhujši zločinec - izvržek človeške družbe - izdajalec lastnega naroda, sojen in umorjen. Ponižal je sebe do smrti - do smrti na križu, ki je bila samo za najnižje ljudi, najsramotočnejša.

Tako je s ponižnostjo dvignil svet, ki je padel po napuhu. Isto velja za božjo mater Marijo. Bila je skozi in skozi ponižna.

na dekla Gospodova. Najvišje med ljudmi postavljena, edina brez izvornega greha, edina mati in Devica, Bog sam ji je bil podložen, pa je bila najponižnejša med ljudmi na zemlji.

Kaj zahteva ta krepost od človeka?

a) Z ozirom na Boga. Da se stalno zavedamo, da smo samo po dobroti božji ustvarjeni, da bi bil Bog mesto nas, mogel ustvariti koga boljšega, ki bi bolje izrabil življenje in milosti. Da je vse, kar imamo dobrega na sebi, le dar božje milosti. Sami od sebe imamo le slabo nagnjenje in napake. Da bi kdo drugi bil z istimi darovi in milostmi prišel više kot mi. Da so naša, samo naša zasluga samo napake in grehi. "S svojimi slabostmi se bom hvalil" pravi sv. Pavel. Da imamo zavest - čeprav vse storimo, da smo le nekoristni hlapci kot pravi evangelij. Da je naš razum najbolj gosta tema proti neskončni luči božjega razuma. Da je naše telo, njegova lepota, moč, spretnost in vse dobre lastnosti od Boga. Če mi je Bog dal več dobrih lastnosti - bo odgovornost tem večja - samo vzrok je to za še večjo skromnost in ponižnost, ko vemo, kako slabo in površno izrabljamo zmožnosti, ki nam jih je dal Bog.

b) Z ozirom na svoje bližnje. S čim se moremo povzdigovati nad njimi?

Z lepoto telesa - nismo je sami prislužili. Z razumom? Boga nam je dal. S pridnostjo? Bog nam je dal toliko milosti, da smo to zmogli. Z zmožnostmi, spretnostmi? Od Boga so. Z bogastvom in častjo, visokim stališčem v človeški družbi - Bog nam je to naklonil, brez njegove volje bi bili lahko zadnji, najslabši otroci! S svojimi dušnimi popolnostmi? Vse so dar božje milosti.

Kje je kak vzrok, da bi se mogli povzdigovati nad druge, presojati druge, podcenjevati jih.

Čim višji je kdo, tem ponižnejši bi moral biti iz strahu pred odgovornostjo in iz strahu, da bo padeč tem večji in strašnejši.

Ponižnost gradi na spoznanju, da sami nismo nič, da je vse naše dobro od Boga. Gradi na spoznanju, da čim več smo prejeli, tem večja bo odgovornost. Gradi na spoznanju, da bi drugi z istimi darovi in zmožnostmi storili več. Gradi na spoznanju, da bi mi v istih razmerah, z istimi slabimi nagnjenji bili še slabši kot so drugi.

Ponižnost se ukloni vsakemu v vsem, kar ne nasprotuje božji postavi in človeškim osebnim pravicam. Ponižnost je nasprotje trmi, nasprotje samoljubnosti, nasprotje brezbriznosti, brezobzirnosti. Ponižnost ne pozna razlike med nadarjenostjo, modrostjo in nenadarjenostjo. Ponižnost se ne raduje nad neuspehi drugih, ne presoja napak, grehov in padcev, ampak jim skuša pomagati. Ponižnost skuša biti dekla vsakemu, pa naj bo še tako nizek, ubog in zapuščen.

Ponižnost je pokorna vsaki oblasti. Se nikoli ne izgovarja, sprejme vsak pameten nasvet, nauk, prenese grajo in popravke. Ponižnost prenese neuspehe brez zagrenjenosti, prenese prezir in zaničevanje, ne da bi to povračala. Ponižnost nikjer ne sili v ospredje, ne brani pa se dela in napore; ponižnost daje spoštovanje in čast vsakemu raje več kot premo. Krasna je ta krepost, čeprav tako redka. Skriti so taki ljudje kot vijolice, pa so velikani po svojih dušah in velikani pred Bogom. Vsak, kdor se ponižuje, bo povišan.

Temelj vseh kreposti je, brez nje truditi se za druge kreposti pomeni zidati v zraku brez tal, vse bo takoj padlo, ker ni temelja. Ponižno Devico, deklo Gospodovo, Marijo prosimo, naj nam jo izprosi, od nje se je v razmišljanju pri rožnem vencu učimo.

POTA BOŽJA

(Nadaljevanje).

Udeleževal se je redno večernic v zdraviliški kapeli. Bil je sicer muslimanske vere, toda to ga ni motilo, da ne bi redno zahajal h katoliškim službam božjim. Nekega dne je šel mimo kapele - bilo je to že lansko leto, ko je bil prvič na Golniku - pa je zaslišal iz nje glas orgel in petja, ki ga je zvalo v kapelo. Od tedaj je zelo rad zahajal k pobožnostim. Janka pa ni silil, ker je vedel, da v kapelo sploh ni zahajal.

Vračala sta se s sprehoda. Bila sta na Trsteniku. Sonce je zahajalo za Križko goro. Nekoliko sta se zakasnila. Ko sta šla mimo kapele, se je opravilo že pričelo; orgle in petje je odmevalo iz nje.

"Stopiva v kapelo" je povabil Harambegovič Janka, kot migmogrede.

"Sem nimam navade zahajati", se je opravičeval Janko.

"Vem, toda zaradi petja, ne bo vam žal", ni odnehal Harambegovič.

Janko bi se najraje uprl, toda vljudnost je zahtevala, da gre s tovarišem, ker on želi iti. Kaj vse človek stori iz vljudnosti. Tudi Janko je pristal in šel za Harambegovičem iz vljudnosti.

Ko sta odprla vrata, ju je objel veličasten glas orgel in pa mogočna Marijina pesem: Marija skoz življenje...

Kapela je bila polna, toliko sta mogla dalje, da nista obstala pri vratih. Sledil je solo-spev: "V večnem žaru se blesteča..". Opravilo je kmalu minilo.

"Kako vam je ugajalo?" je vprašal Harambegovič Janka, ko sta stopila na prosto.

Janko ni odgovoril.

Harambegovič se je ozrl nanj z vprašajočim pogledom, kajti bal se je, če morda ni bil preveč nadležen in vsiljiv, ko je prijatelja povabil v kapelo.

"Toda, kaj vam je, dragi prijatelj? Ali vam ni dobro? Blede ste. Ste morda utrujeni?"

"Ne skrbite, kmalu bo zopet dobro. Sam ne vem, kaj mi je pravzaprav."

Ko sta se vrnila v sobo, jima je sestra prinesla večerjo.

"Poslušajte, sestra", je nagovoril Ahačič sestro, ko jima je pripravljala večerjo, "ste bili danes pri večernicah?"

Gledal je vanjo z velikimi sprašujočimi očmi.

"Ce le morem, grem in tudi danes sem šla."

"Lep pevski zbor imate. Kdo pa vodi petje?"

"Sestra Valentina."

"Ali so v pevskem zboru samo usmiljenke ali tudi bolniki in uslužbenci zavoda?", je stavljal vprašanja Janko.

"V pevskem zboru so samo usmiljenke."

"Katera sestra pa je pela danes pesem: "V večnem žaru se blesteča.."?"

"To je pela sestra Valentina. Ali vam je petje ugajalo?"

"Seveda mi je, zato pa sprašujem!"

"Ali ste jo danes prvič slišali?"

"Da, prvič."

"Lahko vam je žal. Ali nič ne obiskujete naše kapele? Ali se nič ne udeležujete svete maše?" (Prihodnjič dalje).